Р Е Ш Е Н И Е
№ 45725

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 36 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9216** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. поляна“, [улица], ет. 8, ап. ателие 8, подадена чрез управителя и законен представител В. Г. И., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-0291-000009 от 09.07.2026 г., издадена от М. И. М. – Началник на Районно управление – Кула към Областна дирекция на МВР – В., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на дружеството жалбоподател е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС – товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 6 (шест) месеца“.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърди се, че дружеството и неговият управител не са извършили нарушение на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, тъй като към датата на извършената проверка – 08.07.2026 г., на управителя не е било известно обстоятелството, че на водача на автомобила В. Н. са били отнети всички контролни точки и че същият се третира като неправоспособен водач. Поддържа се, че ако това обстоятелство му е било служебно или лично известно, дружеството не би допуснало управлението на процесното моторно превозно средство от това лице. Иска се отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна.

Първоначално производството е образувано пред Административен съд – Видин като адм. дело № 343/2026 г., което с Определение № 1130 от 22.07.2026 г. е прекратено на основание чл. 135, ал. 2 във връзка с чл. 133, ал. 1 от АПК и изпратено по подсъдност на Административен съд София-

град с оглед седалището и адреса на управление на оспорващото юридическо лице в [населено място].
В съдебно заседание жалбоподателят „Иванов и Нешев Комерс“ ООД, редовно призован, не изпраща законен представител, представлява се от адв. Б., надлежно упълномощен, който поддържа изцяло жалбата по изложените в нея съображения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени наложената принудителна административна мярка като незаконосъобразна. Претендира присъждане на направените по делото разноски за заплатена държавна такса.
Ответникът по жалбата – Началникът на РУ – Кула към ОДМВР – В., редовно призован, не се явява, не изпраща процесуален представител и не изразява допълнително становище по съществото на спора в съдебно заседание.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по делото.
Административен съд София-град, Трето отделение, 36 състав, като обсъди събраните по делото писмени доказателства във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
На 08.07.2026 г. около 11:05 часа в [населено място], на [улица]с посока на движение към бензиностанция „ТИП“, от полицейски орган при РУ – Кула е спрян за проверка товарен автомобил марка „М.“, модел „С. 311 ЦДИ“, с регистрационен номер СВ 6199 АР, собственост на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД, ЕИК[ЕИК]. При извършената проверка контролните органи са констатирали, че автомобилът се управлява от В. В. Н. (в акта изписан и като Н.), [дата на раждане] , с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] притежаващ СУМПС №[ЕИК]. В съставения на място Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5040868 от 08.07.2026 г. актосъставителят е отразил, че след извършена справка с РСОД, ОДЧ – Кула и сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. е установено, че водачът няма контролни точки и е неправоспособен, с което виновно е нарушил чл. 150 от ЗДвП. Със съставянето на АУАН са иззети СУМПС №[ЕИК], СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с номер СВ 6199 АР.
Въз основа на съставения акт, на 09.07.2026 г. М. И. М. – Началник на РУ – Кула към ОДМВР – В., е издал процесна Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0291-000009. В мотивите на заповедта е посочено, че издателят действа като оправомощено лице съгласно Заповед № 368з-2095 от 10.09.2025 г. на Директора на ОДМВР – В.. Като фактическо основание в заповедта е вписано, че на 08.07.2026 г. около 11:05 ч. в [населено място], на [улица], „същият допуснал управлението на товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма с БУЛСТАТ №[ЕИК], на лицето В. В. Ж. с ЕГН: [ЕГН], за който при направена справка в РСОД се установи, че същият е с отнети всички контролни точки и е неправоспособен водач“, като на лицето В. В. Ж. е съставен АУАН Серия GA № 5040868 по чл. 150 от ЗДвП. Органът е квалифицирал деянието като нарушение на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП („водач, собственик, упълномощен ползвател или длъжностно лице, което допуска или предоставя управлението на МПС на лице, което не е правоспособен водач“) и на основание чл. 22 от ЗАНН и чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложил на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС – товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 6 (шест) месеца“ и е разпоредил отнемането на СРМПС №[ЕИК] и 2 броя регистрационни табели с номер С..
По делото с писмо с УРИ 291000-2367 от 14.10.2026 г. ответникът е приложил копие на АУАН Серия GA № 5040868 от 08.07.2026 г. и копие на ЗППАМ № 26-0953-000074 от 07.07.2026 г.,

издадена от началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – В. по чл. 171, т. 4 от ЗДвП срещу лицето В. В. Н. за изземване на свидетелството му за управление. По делото не е представена цитираната в оспорения акт Заповед № 368з-2095 от 10.09.2025 г. на Директора на ОДМВР – В. за оправомощаване на началника на РУ – Кула, нито официална справка от автоматизираната информационна система на МВР за състоянието на контролните точки и правоспособността на водача към 08.07.2026 г.

Въз основа на така изяснената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от адресата на утежняващ индивидуален административен акт, притежаващ пряк и непосредствен правен интерес от отмяната му, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК, а именно: за компетентност на органа, спазване на установената форма, съответствие с административнопроизводствените правила, правилно приложение на материалния закон и съобразяване с целта на закона.

Оспореният административен акт е постановен при недоказана компетентност на издалия го орган – отменително основание по чл. 146, т. 1 от АПК. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а от закона се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В процесната заповед издателят се е позовал на делегирана компетентност по силата на Заповед № 368з-2095 от 10.09.2025 г. на Директора на ОДМВР – В.. По силата на изричното правило на чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган носи пълната доказателствена тежест да установи съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, включително надлежното оправомощаване на длъжностното лице. Въпреки дадените с Разпореждане № 38396 от 05.10.2026 г. указания, административният орган не е представил препис от посочената оправомощителна заповед по делото. При липса на ангажирани доказателства за надлежно оправомощаване от ръководителя на службата за контрол, съдът приема, че материалната и функционалната компетентност на Началника на РУ – Кула за издаване на оспорената ЗППАМ е останала недоказана в процеса.

На второ място, оспорената заповед страда от съществени пороци във формата и мотивите – отменително основание по чл. 146, т. 2 във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Административният орган е допуснал недопустимо смесване между административнонаказателната отговорност и административната принуда. Административният орган е квалифицирал деянието като извършено нарушение на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и се е позовал на общата норма на чл. 22 от ЗАНН, като същевременно е приложил мярката по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а от ЗДвП няма санкционен характер, не съставлява наказание по смисъла на чл. 13 от ЗАНН и цели преустановяване на правонарушенията и осигуряване безопасността на движението. Поради това обосноваването на мярката с виновно извършено нарушение на чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДвП разкрива превратно упражняване на административната власт и несъответствие между изложената фактическа обстановка и правното основание на акта.

На трето място, заповедта е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон

– основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство се налага на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

За да възникне материалноправното основание за налагане на мярката спрямо собственика на ППС, по делото следва да бъде безспорно доказано по надлежния ред настъпването на някой от алтернативно изброените юридически факти по отношение на водача към момента на управлението (08.07.2026 г.). В процесния акт се твърди, че водачът е неправоспособен поради отнемане на всички контролни точки. Съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството си за управление. Загубата на правоспособност обаче настъпва по силата на закона само след като са влезли в сила съответните наказателни постановления или фишове, с които общият брой на отнетите контролни точки достига максимума по Наредба № Із-2539 от 17.12.2012 г. Доказването на този факт се осъществява чрез официална справка от автоматизирания информационен масив на МВР (картон на водача), удостоверяваща влезлите в сила актове, датите на влизането им в сила и липсата на основание за служебно възстановяване на точки по чл. 158 от ЗДвП.

В настоящия случай такива доказателства не са ангажирани от административния орган. Единственият представен от ответника документ във връзка с дисциплината на водача е издадена предходна Заповед № 26-0953-000074 от 07.07.2026 г. по чл. 171, т. 4 от ЗДвП срещу В. В. Н., която обаче е връчена на лицето едва на 09.07.2026 г. – т.е. в деня след процесната проверка на пътя. Към датата на управлението – 08.07.2026 г., водачът е държал в себе си валидно физическо СУМПС №[ЕИК], което е било иззето едва при проверката на 08.07.2026 г. Липсата на надлежни доказателства за влезли в сила наказателни актове и за настъпила към 08.07.2026 г. загуба на правоспособност по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП прави извода на органа за неправоспособност на водача необоснован и недоказан. Тъй като фактическото основание на заповедта не е доказано при условията на пълно и главно доказване по чл. 170, ал. 1 от АПК, оспорената мярка се явява постановена в пряко нарушение на материалния закон.

Постановената заповед противоречи и на общия принцип за съразмерност по чл. 6 от АПК и на целта на закона (чл. 146, т. 5 от АПК), тъй като налагането на тежка преустановителна мярка – спиране от движение и прекратяване на регистрацията на товарен автомобил, използван в търговската дейност на дружеството, при недоказаност на материалните предпоставки и при пълно неизясняване на фактите съгласно чл. 35 и чл. 36 от АПК, съставлява неоправдано засягане на правата и законните интереси на правния субект.

По изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-0291-000009 от 09.07.2026 г. е незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя се дължат своевременно поисканите и реално направени разноски по водене на делото. В съдебно заседание процесуалният представител на дружеството е поискал единствено присъждане на разноските за внесената държавна такса. По делото е представено платежно нареждане за внесена държавна такса в размер на 5,11 евро. Не са претендирани и не са представени доказателства за изплатено адвокатско възнаграждение. Следователно Областна дирекция на МВР – В., в чиято структура се намира издателят на акта, следва да бъде осъдена да заплати на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД сумата от 5,11 евро.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София-град, Трето отделение, 36 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. поляна“, [улица], ет. 8, ап. ателие 8, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0291-000009 от 09.07.2026 г., издадена от Началник Районно управление – Кула към Областна дирекция на МВР – В., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС – товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца до 1 година, а именно за 6 (шест) месеца“ и е разпоредено отнемането на СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели с номер СВ 6199 АР.
ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – В. да заплати на „Иванов и Нешев Комерс“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „К. поляна“, [улица], ет. 8, ап. ателие 8, сумата в размер на 5,11 евро (пет евро и 11 евроцента), представляваща направени по делото съдебни разноски за внесена държавна такса.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение последно от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: